

Borgarting lagmannsrett - Dom - LB-2019-77199

Instans	Borgarting lagmannsrett – Dom
Dato	2020-01-07
Publisert	LB-2019-77199
Stikkord	Strafferett. Grov omsorgsunndragelse. Forsøk. Straffutmåling.
Sammendrag	<p>Saken gjelder medvirkning til forsøk på grov omsorgsunndragelse, jf. straffeloven § 261 annet ledd, jf. § 15, jf. § 16. Utenfor barneverntjenestens lokaler, før det skulle finne sted et samvær, ble fostermor sprayet med CS-gass og barnet på like under to år ble revet ut av hendene hennes. Formålet var å føre barnet ut av landet. Omsorgsunndragelsen ble ikke gjennomført, da en utenforstående umiddelbart fikk overmannet den som hadde tilrevet seg barnet. Anken gjaldt tingrettens lovanvendelse, nærmere bestemt spørsmålet om det forelå lovlig selvtekt og spørsmålet om det forelå forsøk på simpel eller grov omsorgsunndragelse. Anken gjaldt også reaksjonsfastsettelsen. Tingretten hadde for to medvirkere fastsatt straffen for forsøk på grov omsorgsunndragelse til fengsel i hhv. 10 måneder og 8 måneder. Lagmannsretten forkastet ankene.</p>
Saksgang	Ringerike tingrett TRING-2019-858 – Borgarting lagmannsrett LB-2019-77199 (19-077199AST-BORG/03).
Parter	A (advokat Olav Sylte) og B (advokat Asmund Kjell Riegels) mot Vestfold, Telemark og Buskerud statsadvokatembeter (statsadvokat Vibeke Gjørslie Martins).
Forfatter	Lagdommer Thom Arne Hellerslia, lagdommer Øystein Hermansen og lagdommer Mary-Ann Hedlund.

Innholdsfortegnelse

Borgarting lagmannsrett - Dom - LB-2019-77199	1
Innholdsfortegnelse	2
Lagmannsrettens bemerkninger	3
Sakens faktiske forhold i korte trekk	3
Lovanvendelsen	4
Rettsstrid/ulovlig selvtækt	4
Simpel eller grov overtredelse.....	5
Straffutmåling	7

Saken gjelder forsøk på omsorgsunndragelse.

Ringerike tingrett avsa 10. april 2019 dom med slik domsslutning:

C

1. C, født 0.0.1963, dømmes for overtredelse av straffeloven § 261 annet ledd, jf. § 16, jf. § 15 og straffeloven § 272, jf. § 271, til fengsel i 6 – seks – måneder, jf. straffeloven § 79 bokstav a. Varetekt kommer til fradrag med 18 – atten – dager.
2. C frifinnes for kravet om kontaktforbud mot D og E
3. C dømmes in solidum med A og B til innen 2 – to – uker å betale E oppreisning med kr. 50 000 – femtitusen – med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall frem til betaling skjer.
4. C dømmes in solidum med A og B dømmes som solidarisk ansvarlige til innen to uker å betale D erstatning med 1.102 kroner og oppreisning med kr. 40 000 – førtitusen – med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall frem til betaling skjer.

A

5. A, født 0.0.1958, dømmes for overtredelse av straffeloven § 261 annet ledd, jf. § 16, jf. § 15 til fengsel i 10 – ti – måneder. Varetekt kommer til fradrag med 32 – trettito – dager.
6. A ilegges kontaktforbud mot D og E for en periode på 5 – fem – år, jf. straffeloven § 57.
7. A dømmes in solidum med C og B til innen 2 – to – uker å betale E oppreisning med kr. 50 000 – femtitusen – med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall frem til betaling skjer.
8. A dømmes in solidum med C og B dømmes som solidarisk ansvarlige til innen to uker å betale D erstatning med 1.102 kroner og oppreisning med kr. 40 000 – førtitusen – med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall frem til betaling skjer.

B

9. B, født 0.0.1960, dømmes for overtredelse av straffeloven § 261 annet ledd, jf. § 16, jf. § 15 til fengsel i 8 – åtte – måneder. Varetekt kommer til fradrag med 29 – tjue ni – dager.
10. B ilegges kontaktforbud mot D og E for en periode på 5 – fem – år, jf. straffeloven § 57.
11. B dømmes in solidum med C og A til innen 2 – to – uker å betale E oppreisning med kr. 50 000 – femtitusen – med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall frem til betaling skjer.
12. B dømmes in solidum med C og A dømmes som solidarisk ansvarlige til innen to uker å betale D erstatning med 1.102 kroner og oppreisning med kr. 40 000 – førtitusen – med tillegg av lovens forsinkelsesrente fra forfall frem til betaling skjer.

A og B har anket dommen til Borgarting lagmannsrett. Anken fra A gjaldt bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet, lovanvendelsen, saksbehandlingen og reaksjonsfastsettelsen. Anken fra B gjaldt bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet, saksbehandlingen og reaksjonsfastsettelsen. Ankene ble henvist til ankeforhandling for så vidt gjelder lovanvendelsen og reaksjonsfastsettelsen, jf. lagmannsrettens beslutning 8. juli 2019. Det framgår av beslutningen at tingrettens bevisvurdering av de faktiske forhold skal legges til grunn under ankebehandlingen. Det framgår også at det ble gitt frist for å rette begjæringene om ny behandling av de sivile rettskrav. Begjæringene ble ikke rettet innen fristen, og begjæringene om ny behandling av de sivile rettskrav ble avvist ved kjennelse av 19. august 2019.

Ankeforhandling ble holdt 19. desember 2019 i Borgarting lagmannsretts hus. Saken ble fremmet i de tiltaltes fravær, jf. straffeprosessloven § 336 tredje ledd. Det ble foretatt dokumentasjon som framgår av rettsboken.

Lagmannsrettens bemerkninger

Sakens faktiske forhold i korte trekk

Sakens bakgrunn er av tingretten beskrevet slik, jf. dommen s. 5:

A er mor til F. Hun er farmor til E. A er tidligere samboer med B. C er en venn av A og B.

E bodde hos sin far F og sin farmor A da barnevernet i mai 2016 akutt plasserte han. Fylkesnemnda for barnevern og sosiale saker, Buskerud og Vestfold fattet 2. september 2016 vedtak hvor kommunen overtar ansvaret for E. I samme vedtak ble det besluttet at F skulle ha samvær med barnet en time to ganger i året. Barneverntjenesten ble gitt anledning til å føre tilsyn under samværene. Private parter i fylkesnemndsvedtaket var faren, F, og barnets mor.

Den 7. juni 2017 skulle F ha samvær med E. Samværet skulle finne sted i barnevernets lokaler i [sted]. Fostermoren, D, skulle bringe barnet til samværet.

Forsøket på omsorgsunndragelse er beskrevet på følgende måte, jf. dommen s. 7:

C fulgte med på fostermoren mens hun betalte for parkeringen. Da hun gikk mot barnevernets lokaler med barnet på armen, gikk C over parkeringsplassen mot henne, kastet et ullteppe over E samtidig som han sprayet CS-gass mot øynene til fostermoren. Han har forklart at han rev E løs, men idet han skulle gå unna kom en person og tok tak i han. Han forsøkte å spraye CS-gass mot denne personen, men CS-boksen var tom. C har forklart at denne personen også tok tak i barnet. Han ble lagt i bakken og personen satte seg på C og ble sittende der til politiet kom.

Medvirkningen fra A og B er beskrevet slik, jf. dommen s. 10:

Retten finner det bevist at C, A og B har medvirket til kidnappingsforsøket. Det var A som planla kidnappingen og trakk C og B inn i saken. Retten viser til Cs forklaring. Det vises også til skissen hvor A tegnet inn kassebilen som B skulle kjøre foran barnevernet idet kidnapping skulle finne sted. Hun hadde overfor C gitt uttrykk for at hun selv skulle ta E fra fostermor, men forandret planen kort tid før hendelsen og tildelte C en mer aktiv rolle. Det var også hun som hadde anskaffet CS-gass. Hun hadde riktignok tenkt å bruke motorsykkel istedenfor bil, men dette ble endret da C ikke kunne skaffe motorsykler.

Retten legger til grunn at B skulle peke ut fostermor og barnet for C. Videre skulle han kjøre As store kassebil sakte forbi barnevernets lokaler, slik at selve kidnappingen ikke skulle være synlig fra barnevernets lokaler. B sin forklaring om at han ble sjokkert da C angrep fostermor og barnet, men var forhindret fra å stanse bilen fordi han ikke fant parkeringsplass, faller på sin egen urimelighet.

De har alle tre opptrådt forsettlig.

Lovanvendelsen

Straffeloven § 261 om omsorgsunndragelse lyder som følger:

Den som alvorlig eller gjentatte ganger unndrar en mindreårig eller holder denne unndratt fra noen som i henhold til lov, avtale eller rettsavgjørelse skal ha den mindreårige boende fast hos seg, eller som urettmessig unndrar den mindreårige fra noen som har omsorgen etter barnevernloven, straffes med bot eller fengsel inntil 2 år. På samme måte straffes den som tar en mindreårig ut av landet eller holder tilbake en mindreårig i utlandet og ved det ulovlig unndrar den mindreårige fra noen som i henhold til lov, avtale eller rettsavgjørelse har foreldreansvar. Tilsvarende gjelder der det er fattet vedtak om omsorgsovertakelse, flytteforbud eller institusjonsplassering etter barnevernloven §§ 4-8, 4-12, 4-24 eller 4-29 første og annet ledd eller der begjæring om slike tiltak er sendt fylkesnemnda etter barnevernloven § 7-11, eller der det i en akuttsituasjon er iverksatt midlertidig vedtak etter barnevernloven §§ 4-6 annet ledd, 4-9 første ledd, 4-25 annet ledd annet punktum eller 4-29 fjerde ledd.

Grov omsorgsunndragelse straffes med fengsel inntil 6 år. Ved avgjørelsen av om omsorgsunndragelsen er grov skal det særlig legges vekt på hvilken belastning den har påført barnet.

Anken over lovanvendelsen gjelder nærmere bestemt to punkter, hhv. spørsmålet om rettsstrid/ulovlig selvtakt og spørsmålet om det foreligger grov overtredelse. Det er ikke bestridt at vilkårene for øvrig for domfellelse for forsøk på omsorgsunndragelse er til stede, og lagmannsretten ser ikke grunn til å gå nærmere inn i disse.

Rettsstrid/ulovlig selvtakt

Tingretten uttaler følgende om dette, jf. dommen s. 12:

A har krevet seg frifunnet under henvisning til de momentene som er omhandlet i støtteskriv til anke over fengslingskjennelse av 19. juni 2017. Støtteskrivet er fremlagt for retten. Det er anført at fylkesnemndas vedtak er ugyldig på grunn av manglende jurisdiksjon og krenkelse av EMK art. 8 og 13. Slik retten forstår det gjøres det gjeldende at hennes eventuelle selvtekt ikke kan anses straffbar, jf. straffeloven § 19. Lagmannsretten behandlet disse spørsmålene i kjennelse 23.06.2017 (saksnummer 17-095405SAK-BORG/04). Av kjennelsen side 2 og 3 fremgår:

«Lagmannsretten finner det ikke nødvendig å gå nærmere inn på om fylkesnemndas vedtak er gyldig. Lagmannsretten ser det slik at det uansett ikke er grunnlag for en slik selvtektshandling – med maktanvendelse – som her foreligger, jf. straffeloven (2005) § 19. Omsorgsovertakelsen var klarligvis ikke noen «åpenbar» rettskrenkelse. De siktede har dermed handlet «urettmessig» etter straffeloven (2005) § 261. En eventuell rettsvillfarelse fra siktedes side – om hvor langt retten til selvtekt her går – må betegnes som uaktsom, jf. straffeloven (2005) § 26, og er dermed uten betydning for spørsmålet om forsett.»

Tingretten er enig i lagmannsrettens konklusjon og retten finner vurderingen tilstrekkelig også for tingrettens behandling av skyldspørsmålet i nærværende sak.

Lagmannsretten vil i tillegg vise til at fengslingskjennelsen ble anket til Høyesterett, som kan prøve lagmannsrettens lovtolking, jf. straffeprosessen § 388 første ledd. Høyesteretts ankeutvalg fant det enstemmig klart at anken ikke kunne føre fram og forkastet denne, jf. ankeutvalgets kjennelse 3. juli 2017.

Lagmannsretten legger til grunn den samme vurderingen som ble foretatt i forbindelse med fengslingen. Det foreligger således uansett ulovlig selvtekt iht. straffeloven § 19.

Simpel eller grov overtredelse

Det framgår av ordlyden i § 261 annet ledd at det ved avgjørelsen av om omsorgsunndragelsen er grov, særlig skal legges vekt på hvilken belastning den har påført barnet. Straffealternativet grov omsorgsunndragelse ble innført i straffeloven av 2005 og er omtalt på følgende måte i Ot.prp.nr.22 (2008–2009) s. 422:

Annet ledd bestemmer at grov omsorgsunndragelse kan straffes med fengsel inntil 6 år. Ved vurderingen av om lovbruddet er grovt, går det frem av loven at det skal særlig legges vekt på hvilken belastning barnet er påført ved å være unndratt fra omsorg. Viktige momenter i denne vurderingen er hvor og under hvilke forhold barnet har måttet oppholde seg under omsorgsunndragelsen, om barnet er bortført til et annet land, hvor lenge unndragelsen har vart, og hva slags kontakt barnet har fått ha med den omsorgsberettigede. Det bør også legges vekt på om den som har unndratt barnet fra omsorg i strid med de norske reglene har vært i sin rett i henhold til utenlandske rettsavgjørelser som oppfyller grunnleggende krav til rettssikkerhet og som bygger på hensynet til barnets beste. Brudd på første ledd annet punktum vil lett kunne bli grovt, særlig hvis barnet da er sammen med en eller to foreldre som er vurdert som uskikket til å ha barnet.

Lagmannsretten bemerker til siste setning i det som her er sitert at § 261 første ledd annet punktum på det aktuelle tidspunktet tilsvarte siste alternativ i dagens første punktum, dvs. omsorgsunndragelse fra noen som har omsorgen etter barnevernloven.

Det er i dette tilfellet tale om forsøk på omsorgsunndragelse. Det avgjørende er derfor grovheten av omsorgsunndragelsen de tiltalte hadde forsett om å fullbyrde.

Lagmannsretten er kommet til at det foreligger forsøk på grov omsorgsunndragelse. Dette bygger på en samlet vurdering av flere momenter.

Når det gjelder belastningen som barnet ble påført, er det foretatt en diagnostisk vurdering av barne- ungdomspsykiatrisk avdeling (BUPA) ved BUP Ringerike, Team spedbarn, 21. mars 2019. Tentativ diagnose før det straffbare forholdet var satt til F89 Uspesifisert forstyrrelse av psykologisk utvikling. Det går fram at barnet sannsynligvis har vært eksponert for rusmidler/alkohol under svangerskapet og at barnets ulike vansker peker i retning av russkade og begynnende utvikling av sekundærvansker som følger av denne. Det heter videre:

Våren 2017 utsettes barnet for et kidnappingsforsøk av biologisk familie. Hendelsen beskrives som preget av dramatisk og barnet beskrives som svært opprørt og redd i situasjonen. I ettertid av hendelsen beskriver fosterhjemmet sterke reaksjoner og betydelig økning i reguleringsvansker, vaksomhet og angst. Om lag to

år senere vurderes barnet fortsatt betydelig preget av Posttraumatisk Stress direkte knyttet til hendelsen. Særlig sentralt for barnet vurderes de mange traumepåminnere som utløser sterke stressreaksjoner i barnet. Det utløses observerbare alarmreaksjoner i barnet ved triggere som menn med solbriller, personer med briller, lyden av bilskrens, lyden av bil som akselerer, personer som kommer raskt mot ham, følelsen av å bli redd/øket fysiologisk aktivering, syn/snakk om politi/fengsel/tyv, besøk på helsestasjon, menn generelt, brå bevegelser, høye lyder, med mer.

Barnet har jevnlig gjenopplevelse av traumatisk hendelse. Han bringer tema ofte opp i samtale og lek med fostermor og reagerer ofte med sterkt øket aktivering og unngåelse. Det har vært arbeidet fokusert med traumerelatert lek gjennom veiledning fra BUP. Dette arbeidet må gjøres svært forsiktig og gradvis, da særlig med tanke på hans grunnleggende hypersensitivitet og reguleringsvansker. Under lekobservasjon på BUP 14.03.19 viser barnet tydelige symptomer på traumatisk stress i form av vaksomhet, skvettenhet og lek over traumetema. Det tas i betraktning at barnet har en diagnostisert tilstand av russkade, som innebærer utviklingsforsinkelse, reguleringsvansker og hypersensitivitet.

Det vurderes at barnet nå to år etter den traumatiske hendelsen fortsatt er betydelig preget av vedvarende traumatisk stress hvor alarmberedskap utløses hyppig. På bakgrunn av dette vurderes det som hensiktsmessig å beskrive hans tilstand med diagnosen (ICD-10):

F43.1 Posttraumatisk stressreaksjon (PTSD).

Traumediagnosen settes i sammenheng med beskrevet hendelse vår 2017.

Tingretten konkluderte ut fra dette med at hendelsen hadde vært en meget stor belastning for et barn som i utgangspunktet var sårbart, jf. dommen s. 11.

Fra forsvarersiden er det gjort gjeldende at § 261 annet ledd viser til belastningen som omsorgsunndragelsen har påført barnet, og at barnet i dette tilfellet ikke ble utsatt for omsorgsunndragelse, men kun et forsøk på dette. Det er videre vist til at A og B ikke er dømt for voldsanvendelsen i forbindelse med forsøket på omsorgsunndragelse – det er kun C som er dømt for denne.

Slik lagmannsretten ser det, er det relevant for vurderingen av om det foreligger grov omsorgsunndragelse hvordan omsorgen ble eller skulle bli unndratt fra omsorgspersonen. Det ble i dette tilfellet benyttet dramatiske og skremmende virkemidler, ved at C kom overraskende mot fostermor og barnet, sprayet CS-gass mot fostermor og rev barnet ut av hennes hender. Det har ikke betydning at straffeloven § 271 om kroppskrenkelse ikke er benyttet i konkurrans overfor A og B, såfremt medvirkningen til omsorgsunndragelse omfatter de samme elementene.

Lagmannsretten viser videre til at omsorgsunndragelsen deretter skulle gjennomføres ved at A og barnet skulle ligge i et innelukket bagasjerom i bil fra [sted] til Sverige, jf. dommen s. 6. Det må legges til grunn at belastningen for barnet i hvert fall ikke ville blitt mindre ved dette. Det samme gjelder unndragelse i uviss tid fra fostermors omsorg.

Lagmannsretten vil også vise til at det er tale om et lite barn, like under to år på tidspunktet for hendelsen. Barnet hadde derfor ikke forutsetninger for å forstå hva som skjedde. Barnet hadde tidligere bodd sammen med A i en periode, men på det aktuelle tidspunktet hadde det gått mer enn ett år siden barnet sist hadde sett henne.

Et ytterligere moment er at det er tale om omsorgsunndragelse i et tilfelle der barneverntjenesten har overtatt omsorgen. Det framgår av forarbeidene, jf. ovenfor, at omsorgsunndragelsen da lett vil være grov, særlig hvis barnet er sammen med personer som er vurdert som uskikket til å ha omsorgen. På tidspunktet for akuttvedtak 12. mai 2016 hadde barnet bodd sammen med far og farmor i fire måneder. Det går fram av fylkesnemndas vedtak 2. september 2016 at det forelå alvorlige mangler ved omsorgen for barnet, knyttet til både fysisk og emosjonell omsorg, i den perioden barnet bodde med far og farmor, jf. vedtaket s. 4 og s. 12-14. Ut fra omsorgssvikten som barnet hadde opplevd tidligere, også fra sin mor, var det tale om et sårbart barn. Lagmannsretten bemerker i denne forbindelse at de omstendigheter som er anført knyttet til rettsstrid og selvtækt, ikke kan få noen sentral betydning ved vurderingen av om det er tale om en grov overtredelse.

Videre viser lagmannsretten til at planen var å føre barnet ut av landet – ifølge forklaringen fra A i første omgang til Sverige og deretter til Polen, jf. tingrettens dom s. 5. Det vil kunne være langt vanskeligere å få barnet tilbakeført dersom barnet føres ut av landet.

Når det gjelder varigheten av omsorgsunndragelsen, er dette uvisst i og med at unndragelsen ikke ble gjennomført, men planen om å føre barnet ut av landet viser at hensikten ikke var en kortvarig omsorgsunndragelse.

Lagmannsretten viser også til at det var tale om en planlagt og forberedt omsorgsunndragelse, i samvirke mellom flere.

Hver deltaker må vurderes isolert. A framstår som hovedpersonen bak forsøket på omsorgsunndragelse, og hadde kunnskap om samtlige momenter ved handlingen som har betydning for vurderingen av grovheten. Også B var klar over de sentrale momentene. Det går fram av tingrettens dom at han var klar over at barnet var under barneverntjenestens omsorg og at barnet skulle fratas fostermoren ved bruk av fysisk makt, jf. dommen s. 13. Barnets reaksjoner i ettertid var påregnelige ut fra den kunnskapen A og B hadde. Slik lagmannsretten ser det, skal både A og B dømmes for medvirkning til forsøk på grov omsorgsunndragelse.

Straffutmåling

Både A og B dømmes for overtredelse av straffeloven § 261 annet ledd, jf. § 15, jf. § 16. Strafferammen er fengsel i inntil 6 år.

Sterke allmennpreventive hensyn gjør seg gjeldende ved omsorgsunndragelse. Dette gjelder særlig i tilfeller der barneverntjenesten har overtatt omsorgen og handlingen utføres av personer som er ansett som uskikket til å ha omsorgen for barnet.

Det klare utgangspunktet vil være ubetinget fengsel, jf. HR-2017-970-A avsnitt 18. Når det gjelder straffens lengde, foreligger det lite rettspraksis om overtredelser av straffeloven § 261 eller tilsvarende bestemmelse i straffeloven av 1902, og det er vanskelig å se at det er grunnlag for å fastsette et normalstraffenivå.

Det foreligger en rekke skjerpene momenter. Lagmannsretten viser til gjennomgangen ovenfor av de momenter som har betydning for at overtredelsen er kategorisert som grov, knyttet til måten omsorgsunndragelsen ble forsøkt gjennomført på, planen om å føre barnet ut av landet, barnets alder og barnets reaksjoner i etterkant.

Det er kun tale om forsøk, ikke fullbyrdet overtredelse, hvilket vektlegges i formildende retning, jf. straffeloven § 78 bokstav a, jf. § 80 bokstav b. Forsøket var imidlertid i dette tilfellet kommet så langt at barnet allerede ved forsøket ble påført store belastninger. Videre viser lagmannsretten til at fullbyrdelsen kun ble hindret ved en tilfeldig inngripen fra en utenforstående.

I HR-2017-970-A hadde en far fått datteren til å forlate en barnevernsinstitusjon for å bo med han i en campingvogn i Sverige i to uker. Sammen med et par andre forhold ble overtredelse av straffeloven av 1902 § 216 satt til fengsel i fem måneder. Slik lagmannsretten ser det, er saken her klart mer alvorlig. Straffen bør imidlertid settes lavere enn i LB-2019-102853, der straffen ble satt til fengsel i ett år og to måneder. Slik lagmannsretten ser det, utgjør passende straff i utgangspunktet fengsel i ett år.

Fra dette utgangspunktet må det gjøres fradrag for lang saksbehandlingstid, jf. straffeloven § 78 bokstav e. Saken var ferdig etterforsket i oktober 2017, men ble først sendt statsadvokaten 26. oktober 2018. Selv om det må påregnes noe tid til påtalemessig vurdering før oversendelse til statsadvokaten, legger lagmannsretten til grunn at det er tale om en liggetid på rundt ett år. Dette utgjør et brudd, om enn helt i nedre sjikt, på kravet etter Grunnloven § 95 og EMK art. 6 om at straffesaker skal avgjøres innen rimelig tid, jf. Rt-2005-1210 og HR-2016-225-S avsnitt 32. Fradraget for liggetid varierer noe mellom ulike straffebestemmelser, blant annet ut fra vekten av allmennpreventive hensyn, jf. Matningsdal, Straffeloven, Almennelige bestemmelser, Kommentarutgave, s. 306. Utenom nevnte liggetid har det ikke vært noe å si på saksbehandlingstiden. Etter lagmannsrettens oppfatning bør fradraget for liggetid i denne saken skje ved at det gjøres et fradrag i straffens lengde på rundt to måneder.

Videre må det foretas en individuell vurdering av den enkeltes medvirkning. A var hovedperson, og det nevnte utgangspunktet for straffen vil derfor gjelde for henne, selv om hun ikke sto for selve fratakelsen av barnet fra fostermor. B ble trukket inn i saken på et relativt sent tidspunkt, og hadde en mindre sentral rolle enn både C og A. Rollen var likevel viktig, ved at han skulle sette kassebilen mellom barneverntjenestens lokaler og det som skulle skje mot fostermoren, samt peke ut fostermoren for C. Han deltok derfor ikke «bare i liten grad», jf. straffeloven § 78 bokstav a, jf. § 80 bokstav c nr. 2. Når en handling slik som i dette tilfellet skjer i et planlagt

samvirke mellom flere, der hvert ledd har betydning for at handlingen skal lykkes, bør det bare i begrenset grad differensieres mellom de enkelte deltakerne, jf. Rt-2006-1340 avsnitt 10. I nevnte sak ble det for den som hadde medvirket til transport før og etter et ran tatt utgangspunkt i en straff på fengsel i to år og tre måneder, sammenlignet med to år og seks måneder for den som hadde stått for utførelsen av ranet. Slik lagmannsretten ser det, utgjør det en rimelig differensiering mellom de involverte dersom straffen for B settes til åtte måneder, slik tingretten har gjort, sammenlignet med ti måneder for A.

- - -

Ankene blir etter dette forkastet.

Det er ikke nedlagt påstand om saksomkostninger, som heller ikke ilegges.

DOMSSLUTNING:

Ankene forkastes.